

**Suzette: eller Kärleken i fattigdom.
Wästerås, tryckt hos Johan Laur. Horrn, på
desz bekostnad, år 1776.**

Västerås
1776

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Suzette

Romain

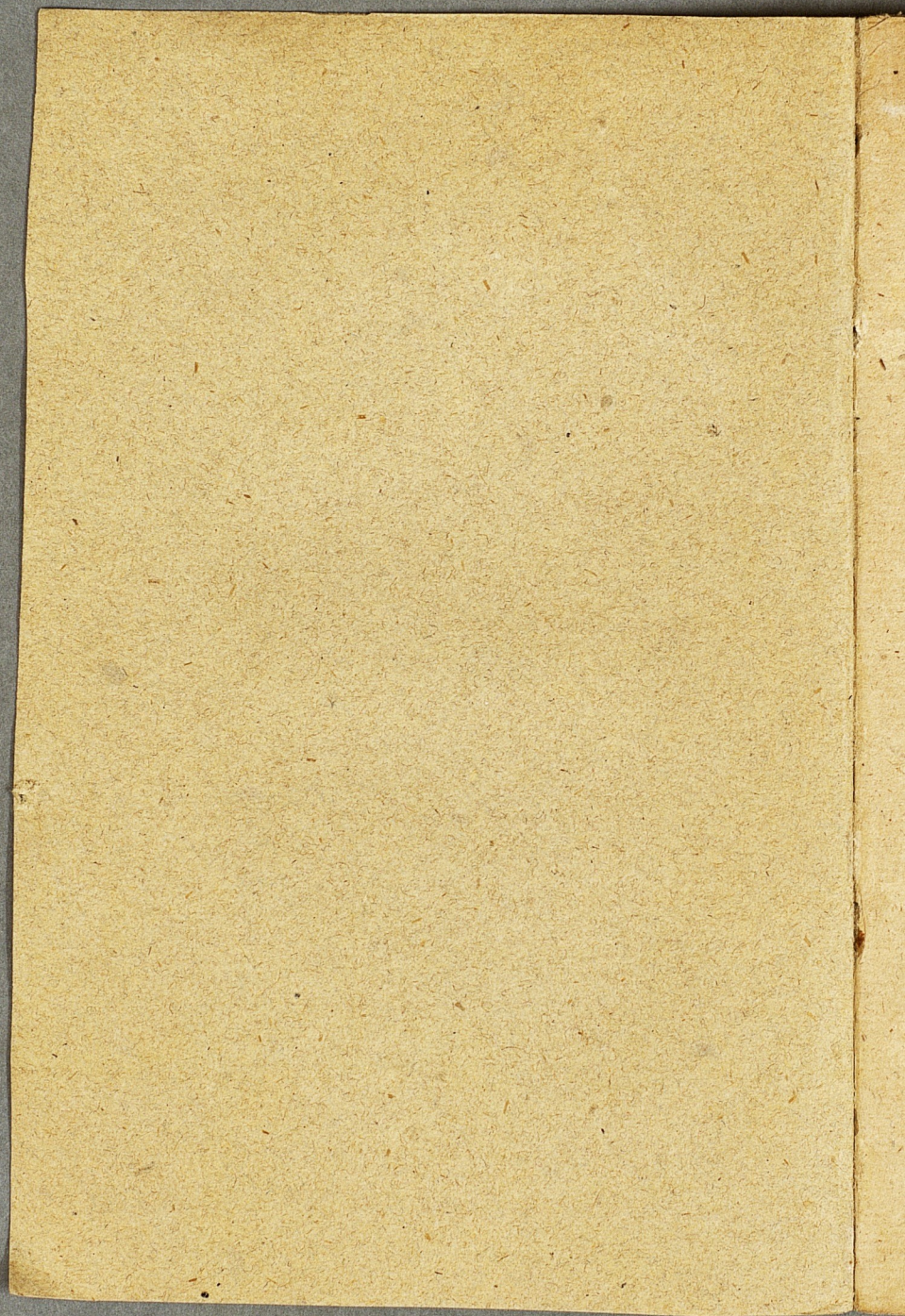
1700-t

(Par)

1708-1829

1776

1776

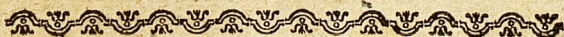

Su. Saml.
Roman.
1700-t.
(B)
1700-1829

SUZETTE:

Eller

K rleken i Sattigdom.

W STENIS,

Tryckt hos JOHAN LAUR. HORRN, p 

des bef sinad,  r 1776.

SECRET

1793

John Jay & Co.

Printed and Sold by
John Jay & Co. No. 10
Nassau Street New York
1793

Printed by

John Jay & Co.

No. 10 Nassau Street

New York

Sattigdomen är dygdens farligaste profsten. Den som hunnit at stå emot des försök, kan med råtta kallas wis: et namn, som eljest ofta oråttmåtigt tillägges dem, som uphåfwa sig emot begårelserna, utan at eftertänka det deras kallförmåghet är wida farligare för den allmänna sammanlesnaden, än alla begårelserna tilhopa, hwilka egenteligen utgöra själen och driffjådrarna uti den samma. Kärleken, den ömmaste och tillika den grymmaste af alla begårelserna, har tilskapat Hjältar, hwilka genom sina dygder med mera rättwisa förtjåna det namnet, än de som köpt det med sina Medborgares blod och sina likars förtryck. Men huru ofta måste icke månsfligheten tåga, då fördomarna tala?

Kärleken då den fåster sig i et godt och ådelt hjerta, är nödwändig en dygd; åfwen som den altid blir en last, når den faller på et elakt och nedrigt sinne: han tjänar blott at uptåcka deras böjelse.

Suzette, den wackra Suzette, hwars lefwerne jag här wil anföra, är här uppå et tydeligt exempel.

Hon föddes uti Poitou, utaf en slägt, hvars
Förfäder hade innehaft de förnämsta heders-
ställen i denna Provinzen; Hennes Fader sjelf
ågade ingen annan tittel än den, at wara allmänt
känd som hederlig Medborgare, och intet an-
nat göromål än dygdens utöfning. Hon up-
föddes under denna öma Fadrens uppsigt, som
med all omsorg bewarade henne för retelsernas
farliga intryck: hans förstånd wiste henne på
långt håll deras faror, och hans råd satte hen-
ne i säkerhet för dem. Hon upwårte som en
spåd telning, i fluggan af den löfrika häcken,
som gifwer honom sin skapnad, som uplifwar
honom genom de strålar, han mottager af so-
len, och som sätter honom i skygd af Nordan
wädret.

Suzette hade warit lycklig, om intet et o-
förmodat dödsfall borttagit hennes enda stöd,
hennes Far, och hennes wån.

Hon blef lämnad i en Mosters händer, som
för den nära släktkapen skull, åtog sig at full-
borda hennes upfostran. Men ack! hwad den
blef olika emot den hon hade fått förut!

Lyckligt wis hade den förra fästet för dju-
pa rötter i hennes hjerta, för at kunna utplånas.

De tankesätt wi undså i barndomen, äro
telningar, som ingen ting kan upryckas; begä-
relserna kunna som oftast rubba dem, men de
kunna aldrig utplåna deras helgade stämpel.

Hwad twång skulle nu wäl icke Suzette
wara

wara underkastad i detta nya lefnads-sättet? hennes Faders hus war dygdens tempel, och hennes Mosters nöjens och wällustens boning. Suzette såg så ut, at hon wid första påseende gjorde intryck i allas hjertan: Fruntimren, som önskade sig något, begärte at likna henne, och de som en gång sågo henne, wille se henne ståndigt eller fruktade at se henne för länge.

Med så mycken behaglighet, blef hon snart et mål för tusende tilbedjare, af all den ungdom, som upwaktade hennes Moster. Men om det war hennes behagligheter, som upstånde dem, så war det hennes upförande, som hölt dem tillbaka; hwar och en war på det håstige gaste kår, men icke en hade wågat yttra sig för henne: de som måst berömde hennes skönhet, woro de som hade måsta aktningen för hennes dygd.

Marquis de P - - redan den tiden äfwen så namnkunnig för sitt widlystiga upförande, som han sedan blifwit för sina brott, war den första, som wågade sig at yppa för henne sin kärlek. Suzettes swar war blandat med all den aktning hon trodde sig vara skyldig en Herre af hans stånd, hon fant wäl; sade hon, at hans tilbud gjorde henne mycken heder, men som hon ännu wore för mycket ung, för at kunna gifwa bort sin hand och sitt hjerta, ty hade hon beslutit at icke taga någon annan til man, än den hennes slägt wille gifwa henne, men at hon

hoppades af deras wanliga godhet, at de aldrig i detta målet skulle twinga henne. Marquis de P - - ganska litet tillfredsstäld med et så upriktigt swar, tog sin tillflykt til hennes Moster; som han då hade stora egendomar, hwilka han sedan förflöft; så emottog Fru R. - - gärna Marquizens tilbud, som hon ansåg för ganska fördelaktigt för sin Syster-dotter; och tänkte endast på huru hon skulle kunna winna hennes samtycke dertil.

Så snart Marquisen war bortgången, kallade hon Suzette intil sig. Hör, sade hon, jag är intet så stor Philosoph, som Er Far, men jag älskar Er alltid så mycket som han, och jag tänker at sätta Er uti et långt fördelaktigare tillstånd, än han har kunnat gjordt, om han hade lefwat

Egennytta bör wara förnämsta driffjådern til et giftermål; och det är fördensfull som jag wil at J för alltid skolen blifwa förenad med Marquis de P - - han älskar Er, han är ung, älskanswärd och mycket rik: det är et partie, som J hwarcken kunna hoppas, ej heller låter bjudas Er mera, om J låten detta gå Er ur händerna.

Man är alltid nog rik, swarade Suzette, då man wet at inrätta sina behof efter sitt stånd; och man är alltid fattig, då man grundar dem på äregirighet och egennytta. En falsk winningslystnad hindrar of at rätt sätta wärde på det wi redan äga, det wi önska blir of nöd,
wån

wåndigt, och det wi redan äro ägare utaf blir
 of onödig. Si det är, min san, swarade
 hennes Moster hwad man kallar en dräpelig se-
 dolåra! det är i sanning skada at så wackra
 tänkesätt leda gemensligen til dårhuset. Men
 min Moster, hur är det möjligt at binda sig
 för altid wid en man, för hwilken man intet kån-
 ner minsta böjelse, intet en gång den allmän-
 naste högagning? för J måste sjelf tilstå at
 Marquis de P - - upförande - - tänk hwad J
 likwål är at beklaga, Marquisen älskar nöjen,
 J sån så mycket roligere, han söker dem på sin
 sida, och J på Er; ung och wacker som J, lär
 rer det icke fattas Er dem, som wål låra dela
 dem med Er. - - Men min Far har altid sagt
 mig, at elaka tänkesätt äro så mycket farliga-
 re, när de förenas med et wackert usfende; och
 om skönheten fallit på människans lott i sjelf-
 wa skapelsen, så är det hennes skyldighet at ge-
 nom sina dygder göra sig wärdig sitt höga ur-
 sprung. Lämna Er Far och hans aska i ro,
 swarade hennes Moster förtretad, och bered Er
 på at taga emot den åran man tilbjuder Er:
 hwarmed hon geff ifrån henne.

Marquis de P - - hade intet årnat göra et
 riktigt giftermål, men han wille bedraga Mo-
 stren på någon tid, och under det samma förleda
 Systerdottren, men som han nu såg at denna
 unga Flickan war ganska swår at kunna win-
 na, ty wände han sig til Mostren, hos hwil-

ken han snart uptåkte en särdeles begärelse at få hennes Syster = dotter til Marquisinna de P - - och uppå denna uptåkten grundade han sin uträkning.

En dag kom han til Fru R - - - der han aldeles syntes som utom sig sjelf. - - - Hvad fattas Er? sade hon til honom helt bekymrad; jag är den olyckeligaste ibland alla människor, hvarade den falska Marquisen; jag måste då dö utaf sorg; jag måste öfvergifwa den älskanswärda Suzette - - och hvarföre öfverge henne? Jag wet nog at göra henne förnuftig: det är en liten fjolla, men man måste wäl. - - - Nej! fullföljde Marquisen, det är intet Suzette allena, som hindrar min lycka: hör på hvad jag säger, och låt min olycka röra Er. Öfverhopad af så mycken godhet, hwarmed J understöddjen min kärlek, wågade jag at hoppas en lycklig framgång; hvarföre jag reste til min Farbror Hertigen de - - i tanka at förnä honom at gifwa mig sitt samtycke til mitt giftermål, men så snart jag hade talt et ord derom, föll han uti en så hästig wrede, at hans minsta utlåtelse war at göra mig arflös; och det skulle vara det som minst kunde hindra min lycka, om jag intet wiste at jag skulle betaga Suzette en egendom, som jag redan anser som hennes. J sen då at min lycka är helt och hållet förspild, om intet et hemligt giftermål kan förena öf under det jag wäntar min Farbrors död;

död; och om J wille, fortfor han med en för-
 sagd och förvirrad mine. Om J wille? J som
 på det högsta älsken mig, så skole wi alla tre
 fara til P - - hwarest wi kunna i mitt Capelle
 af min egen Präst, uti Er och wittnens när-
 waro i hemlighet wigas. - - - Men nej, full-
 fölgde han med en förtwiflande röst, det skullen
 J intet wilja, och min död skal förekomma Ert
 afflag. Tog i det samma åt wårjan: och efter
 någon tystnad sade han, J hafwen rätt: J
 kunnen intet se uti mitt hjerta, men jag dör der-
 före intet mindre tacksam. Fru R - - bestört
 och bewekt, höit honom tillbaka, och lofwade at
 göra alt hwad som stod i hennes magt.

Suzette som hade hört Marquisens tal, skyn-
 dade sig til sin Mosters kammare. Kom sade
 hon och njut det nöjet at se Er wara tilbeden
 af den upriktigaste af alla älskare, utom mig
 hade han igenombärat et hjerta, som ej är nog
 egensinnig för at neka til at taga emot.

Suzette bestört och förvirrad at se Marqui-
 sen för sina fötter, wiste intet hwad hon skulle
 swara. Hennes Moster ansåg hennes tystlä-
 tenhet som en skymf för den ömaste kärlek, hon
 förifrade sig och bemötte henne ganska hårdt,
 jag ser, sade hon, hwad som förordsakar Ert
 afflag, en annan mera lycklig har funnit wäs-
 gen til detta stälta hjerta; i hemlighet med ho-
 nom lærer wäl högmodet falla. - - Suzette ha-
 de intet förwäntat sig en så swår förebräelse;

hon försvarade sig intet med annat än tårar: hon kunde intet tro at sjelfwa hennes dygd skulle blifwit ansedd som et fel. Men alt synes brottligt i den lastfullas ögon.

Suzette förolämpad, bedröfwad och förskräckt, gick in uti sin kammare, fölgd af sin Moster, som fortfor at handtera henne på et ännu mera owärdigt sätt. Hon stödde sig wid de nedriga mistankar, som hon förut hade öfwerhopat henne med, efter hon märkte at de måst gingo henne til sinnes.

Det war första gången Suzette hade varit olydig; hon ansåg den oförrätt man gjorde henne, som et straff för sin oskuld: utan wänner, utan råd, öfwergifwen af hela werlden, läswade hon alt hwad man fordrade af henne.

Dagen efter reste de i hemlighet til P - - - Marquisen hade gjordt all nödig anstalt: en af hans wänner war Prästen, och hans Betjening wittnena.

Fru R - - for några dagar derefter tillbaka: men Gärshnen, som wäntade henne med häanden, lämnade henne intet ostraffad; Hästarna skenade, och då hon wille hoppa ur wagnen, fastnade hennes klädning och hon släpades så långt, at hon dog 6 månader efter sitt fall, sedan hon utstått den största smärta.

Jag wil förskona en öm Läsare för berättelsen om alt det lidande, Suzette utstod under twenne år, som hon lefde ihop med den förhate

hateliga. P - - Det drögde intet länge för än hon blef et offer för hans elaka upförande, sedan hon hade varit et plågo-ämne för hans kärlek: jag säger med flit et plågo-ämne, ty dygden förenad med lasten utstår samma plåga, som om man skulle binda en lefwande i hop med en död.

P - - - slägt okunnig om större delen af hans nedrigheter, ansåg hans flyktighet, som en följd af hans ungdoms yra, och sökte at draga honom derifrån, derigenom, at de föreslogo honom at gifva sig: de utväljde Fröken B - - et Fruntimmer af stora egenheter, som war en dotter af Marquise de R - - Ambassadeur i R - - hennes namn allena utgör hennes beröm.

Denna nyheten tyckte lika som gifwa Suzette någon slags förhoppning, hon wiste at hon hade blifwit bedragen, ty P - - - hade intet haft det ädelmodet at lämna henne i okunnighet derom, han förde henne til Paris med löfte, at sätta henne uti et Closter.

Jag hade lårt känna Marquise de P - - - för några år tillbaka; samma smak för nöjen hade gjordt oss bekanta. Men jag war aldeles i okunnighet om hans fel, hwilket gjorde at jag blef glad at träffa honom. Han dölgde för mig det riktiga giftermålet han ärnade göra, och berättade mig det falska, som han hade gjordt utan at säga mig at det så war.

Jag

Jag begärde lof, at få upvakta hans Fru; han swarade mig, at om jag wore nyfiken, berodde det endast på mig, om jag wille soupera hos henne. Jag tog emot hans tilbud med nöje, och sedan wi gjordt några slag omkring Slottet, så fölgde jag honom hem. Jag såg den tilbedjanswärda Suzette, och Suzette såg mig.

Det första ögnkastet på hwarandra, städgade för ewigt vår smak och vår böjelse. Jag talte henne til på et sätt, som tydligt utwiste min oro: hennes swar gaf intet heller tillkänna mycken stillhet hos henne. Denna stunden lärde oss bäst känna wära hjertan, och gjorde dem för alltid beständiga. Anteligen kommo wi oss före det bästa wi kunde, och satte oss til bords.

Marquilen war blott en af mina bekanta, men mitt egit tänkesätt wiste mig huru straffbar denna böjelsen war i sin början. At synas älskanswärld för hans hustru war i mina ögon lika så brottsligt, som at förleda henne. Hwad man i allmänhet kallar artig, är ofta hos hederligt folk icke annat, än lastbart. Denna moralen, så wacker han elsest kan wara, är wäl just ej så särdeles rolig; war jag också ingen ting mindre än glad under afton-måltiden. P - - - brydde mig mycket dertföre, men Suzette älskade mig så mycket mer, liksom hon hade sett hwad som orwade mitt hjerta.

Det war intet mera än et medel at förefom

Komma alla de olyckor jag tycktes se förut; det war at intet mera se Suzette; jag fattade det grymma beslutet, hade jag wäl kunnat hålla det? Det wet jag åtminstone intet sjelf. Jag önsfåde den timan at få gå bort. Den kom ån-
teligen. P - - sade åt mig, at den lilla ro jag hade haft hos honom, gjorde at han intet tor-
des hoppas det nöjet han hade läfswat sig, at oftare få se mig der. Suzette lade för sin del ingen ting til denna höfligheten; men hennes ögon fölgde mig med en ömhet, som hon kan-
ste sjelf intet wiste utaf. Hon wäntade mitt swar med otålighet; det war sådant, som an-
ståndigheten fordrade, hwar uppå jag gick min wäg.

Jag hade en den oroligaste natt, jag öf-
wertefwat, hade knapt somnat in för ån man kom och anmålte Marquisen. Han släptes straxt in. Angelågna saker, sade han, nödgade mig at på stunden resa til Versailles och förblifwa der på några dagar; jag kommer i min hustrus namn at be Er hafwa den godheten för henne och under min frånwaro hålla henne sällskap: hon känner ingen människa här i Staden, så at hon kan dö utaf ledsnad: I gjören deri just en god gärning: I sen, sade han, at ordsaken til mitt besök är just intet någon fullgiltig ur-
sägt at jag kommer och oroar Er. Men I hafwen alltid bewist mig så mycken höflighet - -
Jag hade förut berättat P - - - at jag i Paris
intet

intet var sysselsatt med annat än mina nöjen; jag kunde dertföre så mycket mindre neka hans begäran utan at wara ohöflig, eller och at sätta honom i en misstänka, som jag hade största ordsak i werlden at dölja. Defutom den segrar utan åra, som fåttar utan fara. Denna tankan föll mig in och stadgade mitt beslut, jag lofwade at efterkomma hans begäran, wi drucko Chocolad tillsammans och reste sedan bågge två, han til Versailles, och jag dit han bodde.

Suzette wäntade mig: hon satt för sin spegel, der hon intet drögde länge: några blommar, som hon satte i sitt hår, utgjorde hela hennes prydnad; gränslåt är blott gjord för fåfängan och intet för at uphjelpa skönheten: ingen annan än naturen sjelf kan pryda de skänker hon gifwer.

Jag frågade Suzette om intet Marquisen utan grund hade smickrat mig, då han sade at hon hade warit så god och walt mig til hennes sällskap under sin frånvaro? Hon swarade mig, at hon trodde, det anständigheten tillåt henne säga, at det intet warit hon utan P - - sjelf, som gjordt detta walet. Men at sanningen fördrade af henne, at försäkra mig at hon gifwit sitt samtycke dertil med mycket nöje. Jag swarade henne, at jag skulle bjuda til at göra mig wärdig hennes förtroende. Då jag gjorde alt hwad som stod i min förmåga för at göra saknaden af hennes mans frånvaro mindre kånbar.

bar. Suzette tvärt emot sitt goda hjerta, kunde intet dölja för mig, at hon mindre ansåg det som en förlust, än som någon tids hwila ifrån hans elaka upförande emot henne.

Jag blef på det håstigaste rörd öfwer hennes olyckor, ehuru wäl hon intet uptåkte mig mer än hälften af dem, och det som ännu mer fördubblade min sorg, war omöjeligheten jag såg at finna något botemedel för dem, efter jag trodde fullt och fast at hon war hans hustru.

P - - som hade lofwat oss at endast blifwa borta några dagar uti Versailles, blef der i fjorton. Man kan lätt föreställa sig, at intet en dag gick förbi, utan at jag war hos den älskanswärda Suzette. Hwar gång uptåkte jag tusende wackra egenskaper hos henne, hwart ögnableck wisade jag henne nya prof af det intresset hon gjorde på mitt hjerta, och hwar minut tycktes jag uptäcka den böjelsen hennes egit hade. Wi lefde bägge, som wi warit öfwer tygade om wår inbördes kärlek, utan at wi någondera någonsin nämmt den samma för hwarandra.

Och i sjelfwa wärket, så talar et ögnast fast, en suck, de aldraminsta åtbörder, mera hos twenne hjertan, som förstå hwarandra, än en hel hoy swakande talesätt, äfwen så onödiga, som de Krigs-förklaringar, som Kungar gjorde i fordna tider igenom en Härhold til deras fiender. Jag wille önska at man kände

de de förras onödighet äfwen så wäl, som man har sig bekant dårskapen af de sednare. Man skulle då skona wårt kön för at begå så mycket bedrägeri, och de rätta älskare för at utstå så mycket bekymmer.

Änteligen kom P - - tillbaka. Jag war ännu intet hos Suzette, utan kom en stund efter. Han förebrädde mig för det han wid sin hemkomst intet fant mig der. Jag försvarade mig det bästa jag kunde, tiden war inne til at äta och man sade til, at maten war färdig. Wi spisade, och stego up ifrån bordet nästan på samma sätt, som den första Soupeén wi gjorde tillsammans.

P - - - frågade mig om jag wille göra honom sällskap och fördrifwa aften hos Fru M - - -. Jag hade hört sägas, at der altid war sällskap i det huset. Jag tog emot hans tilbud, i förhoppning at kunna svingra min oro, och wi fölgdes åt. Alla Spel-borden woro uptagne, när wi kommo dit. P - - som kände stället, förde mig igenom åtskilliga rum; änteligen kommo wi til et der man spelte Pharao. Sedan jag hade wägat några Louis d'dor, som jag tappade, drog jag mig ur spelet och satte mig at tala wid dem som intet spelte.

P - - war olyckligare än jag, ty han wille ingalunda gifwa efter i spelet, utan förlorade i två tailler tvåhundra Louis d'ors, som han hade hos sig. Han kom och frågade om jag

jag hade pengar på mig? Jag hade intet mer än tio Louis d'ors, som jag gaf honom, och som han förlorade Sonica. Han kom åter til mig och frågade om jag kunde göra honom en ny tjenst? Jag bad honom säga hwad det war? Han swarade, at ingen ting wore lättare at tjena honom uti, at jag endast skulle gå hem til honom, och utan at det ringaste låta märka mig taga bort Suzetts Örhängen, som hon alltid lämnade på sin Toilette. Hwad! ropade jag, för at förnjä Er farliga böjelse, så wiljen I aflåda Er Fru! Min Fru! Swarade han småleende och ryckte på axlarna; Glå ifrån Er den inbilningen. - - Förklara Er då, ären I intet gift med henne? - - Jag skulle wara gift med henne? Nej jag är mycket nögdare, at wara det med Fröken de B - - - med hwilken jag nyss har blifwit wigd på Versailles; hwilket war ordsaken til min resa. - - Men hwad wil det säga? I ären då intet gift med den wäcra Suzette? - - Intet mera, än at om I kunnen skaffa mig femtio Louis d'ors för örhängerna, så lämnar jag Er all den rätt jag har til henne. Saken är gjord, swarade jag, om hon allenast sjelf gifwer sitt samtycke dertil. Jag for på sunden bort, med all den försigtighet jag kunde bruka, för at dölja allt hwad som war förnedrande för henne uti P - - - upförande. Jag skyndade mig at berättta henne hwad wi nyss hade afgjort. Hon föll i min-

dre förundran der öfwer, än jag hade förväntat.

Jag förde henne på stunden hem til mig, der jag bodde, och derifrån skyndade jag mig til P. - - med de femtio Louis d'ors, som han väntade med otålighet, han båd mig intet tillbaks de tio jag hade lånt honom; ej eller talte jag derom. Jag gjorde en för mycket god handel för at påminna mig det.

Jag skyndade mig til den ålftanswärda Suzette: Frie för första gången, at utan fruktan tala om vår kärlek, sade wi hwarandra allt hwad den lifligaste ömhet någonsin kan ingifwa, och wi sade ändå knapt hälften af det wi kände.

Fäsfängt bjuder jag til at här afmåla de nöjen wi smakade: de skulle i teckningen förlora för mycket af sin liflighet. Ehuru stark min inbillning är, at återkalla deras minne, skulle dock min beskrifning blifwa otillräckelig. Ingen annan än wi kunde känna dem: aldeles ingen wore i stånd at beskrifwa dem.

Ljufwa och förtjusande ögnablick: Minnet af Edra nöjen har varit det enda, som hållit tillbaka min förtwiflan: Jag har intet welat sluta et lif, som Förshnen en gång unnat at smaka en så fullkomlig sällhet, utan uppehör, söksatte at göra hwarandra lyckliga, hade wi hwar dag tusende nya orsaker at älska hwarandra. Wårt nöje war at utgrunda hwars andras

dras tankesätt: wi woro aldrig ömmare, än sedan wi ransakat våra hjertan. De syntes som de tästlat sins emellan, och swartsjuka på hwarandra beslitade de sig altid om at det ena skulle öfwergå det andra i ömhet, och på tusende olika sätt at bewisa den samma. Wi woro lyckliga; ty wi funno det rätta nöjet i vår förning: och om wi ibland gjorde någon fåfång önskan, så war det blott at kunna älska hwarandra ännu mera.

Suzette instälte sig aldrig i de allmänna Promenaderna der Fruntimmerna använde wisa dagar, för at wisa sina behagligheter, och at tästa om skönheten. Min kärlek war hennes seger, och hennes belöning.

Om jag ibland nödgades at lämna henne, blef hon straxt bedröfwad; Jag måste läfwa henne at komma snart tillbaka, liksom jag icke hade kunnat lefwa utan henne, och wid min återkomst gladdes hon på samma sätt, som om hon intet hade förmodat det samma.

När jag wille säga henne, hwad jag hade gjort, eller sagt, frågade hon på stunden, hwad wil du säga mig? Är vår kärlek intet tillräckligt ämne at tala om? Ibland sade hon, älskar du mig? - - Kan du twifla derpå Suzette? - - - Nej jag twiflar intet derpå, jag wet at du älskar mig: men påmin mig det, lika som jag intet skulle weta det förut; hwilka ögnablick! hwilka nöjen! afwundsfulla öde, som

beröfswat mig dem, gif mig dem åter et enda ögnablick, och tag sedan ifrån mig den återstående delen af mitt lif!

På detta sättet lefde wi tilhopa i tre år, som jag skulle falla tre dagar, om det wore möjligt at njuta så mycken wällust på så kort tid, då et misfödsel, en orm upfödd i mitt egit skjöte, förgiftade vår öfriga lifstid. Han war ifrån samma Stad som jag, och hade tjent wid samma Regemente. Efter fredslutet hade wi bägge fått affked: Han war fattig, hwarföre jag öfvertalte honom at komma til mig, der han hade alt hwad han behöfde; men jag frågade intet efter honom mera, sedan jag seck weta at han hade tagit emot en nedrig beställning, och som han ännu gör nedrigare genom sitt upförande.

När de elaka en gång hafwa aftagit sig deras tåckemantel. Så blifwa våra wälgärningar et skäl för dem at hata oss; wänskapen, tackfaheten, alla de dygder, som pryda et ädelt hjerta, är för dem et tryckande och en börda, som tynger deras skuldror, som de afskudda och befria sig ifrån; men alt detta är ändå intet nog, de söka at hämnna de förebärrelser, de äfwen så wäl hafwa at förwänta, som de förtjena dem.

Sådan war V - - hans Faders döds nödgade honom at resa til den Staden der jag war född. Der han råkade min Fader, som frågade

de

de honom hwad jag gjorde uti Paris? Och huru mitt upförande war? Hans swar war lika så kort som tydligt.

Er Son, sade han, lefwer i Paris med et Fruntimmer af ganska elak frägd; och som aldeles förstör honom, han håller fritt bord för alla. Men jag tror Er wara för mycket förnuftig för at understödja honom i sina dåraktiga utgifter; ty de äro utan måtta: så at jag fruktar före, at han til slut intet ädrager sig annat än skam och åtlöje.

Min Fader, som war den hederligaste menniska i werlden, men tillika den aldrasträngaste Fader, försäkrade honom at han wäl skulle finna råd dertföre, han sticade ock wärkeligen med honom wid des afresa et bref til Ministern med begåran, at han skulle gifwa befallning, det jag blefwe fasttagen, och satt i arrest, til des han hade fått utse et tjänligt ställe at föra mig på rätta wägen. Ministern öfwerfände brefsuett til Lieutenant de Police, hwilken under rättade sig om mitt upförande.

Det war intet mer än några månader sedan jag kommit ifrån Halland, då jag lärde känna Suzette. Jag hade varit der för at besöka en Ambassadeur, af mina slägtingar, som hade öfwerhopat mig med många wälgärningar; utom en rätt wacker Garderobe, med femhundrade Louis d'ors och en hel hop dyrbara saker. Jag hade intet trott mig wara skyldig at gif-

wa min Fader någon underrättelse om allt detta; han hade då säkert nödgat mig at komma hem, då han wiserligen hade borttagit det jag hade fått, och gjordt mig räkning dertföre, som han sedan gjorde med arfwet efter min Moder.

Det påföljande hade sitt ursprung af allt det jag nu har sagt. Jag lefde tåmmeligen wäl med min lilla inkomst; jag gjorde som ofkast måltider; jag bad til mig alla olyckliga, som jag tykte förtjena min omsorg, och understödde dem det bästa jag kunde, lika som jag hade gjordt med den förrådiska V - - - innan han wanhedrade sig; ty Suzette och jag ägde intet annat nöje, än at hjälpa de nödlidande.

De Spioner, som Policen hade förordnat, för at underrätta sig, om mitt upförande, fingo weta uti qwarteret der jag bodde, at jag lefde ganska yppigt. Min betjent, som de frågade, trodde at han gjorde mig en tjenst dermed, så at han lade mera til, än det i sig sjelf war, och berömde för dem mycket mina rikedomar, och min gismildhet; de berättade hward de hade fått weta, och befallning blef utfärdad om min arrest.

Lyckligt-wis hade en af mina wänner blifwit sjuk på en sin gård på Landet några mil ifrån Paris; dit wi hade rest för at hålla honom sällskap, samma dag då man kom för at arrestera mig. Stads-tjenarena sökte förgäfwes igenom hela huset, och utan at lämna det,
ginz

gingo de omkring hela natten för at se om jag intet skulle komma hem.

Likwål hade en af mina Betjenter varit nog försigtig at komma ut, utan at blifwa sedd af dem, och som kom til mig för at berätta, hwad som hade händt. Jag kände min Fader för wål för at behöfwa twifla på, at det icke war han, som war ordsaken här til: men jag kunde intet föreställa mig at V - - hade varit ifrån början et medel dertil.

Jag hoppades hwarken at kunna röra, eller öfwertyga min Fader om min oskuld; jag gifade likwål ordsaken til hwad som hade kunnat förantlåta honom til detta steget; det war intet mer än en utwäg at taga, för at undwika en sådan förföljelse: det war at taga min tillflykt til utrikes orter, tillika med Suzette; men hennes då warande tillstånd satte mig i yttersta bekymmer.

Som det nu war omöjligt för oss at fatta det beslutet at skiljas åt, så kunde jag intet straxt resa; hwarföre jag hyrde mig et Meublerat rum i Passes: Suzette kunde intet med skäl lämna våra rum i Paris, och defutom wille hon låta förstå, det jag war bortrest; ty nödgades hon at se mig alla nätter; det liksom anade henne förut vår tillkommande fattigdom. Hwarföre hon för at hushålla, geck til fots med sin Betjent, och geck tillbaka på samma sätt.

Nattens fasa är den olyckligas wållust;

Den ökar hans bedröfwelse. Ofta tillbragte wi halftwa nätterna at beklaga och öfwer våra närvarande bekymmer, och at föreställa of våra tillkommande. Kan det wäl gifwas någon större olycka för twenne hjertan, sådana som våra? An den, at wara ättide? - - Oh! ja, Suzette swarade jag. - - Och hwad kan det wara? - - Obeständigheten. Du har rätt inföll hon med hästighet; Man kan wäl göra och olyckliga, men aldrig otrogna.

Fjorton dagar gick förbi på det sättet, som wi förnötte at rådslå, utan at besluta något wist; men vårt drögsinål började blifwa of farligt. Utom all den försigtighet Suzette brukade, blef hon i hemlighet efterfölgd, så at man snart uptåkte hwar jag wistades; man kom dit för at arrestera mig, då jag igenom en lycklig händelse blef fräckt. Jag bodde hos en Gåltfår, som ibland andra sjuka, äfwen hade et ungt Fruntimmer hos sig, och som wid detta tilfället gömde mig undan, så länge Policens undersökning påstod.

Wården, som war i et hus näst intil, och feck höra hwad man gjorde för wäsende i hans egit, skyndade sig straxt hem. Anföraren tilltalte honom, at på Kungens befallning gifwa tillkänna, de som bodde hos honom. Et sjukt Fruntimmer swarte han: - - An uti rummet näst intil? En ung Herre, swarade wården med all möjelig kallfinnighet, som reste bort wid
 påß

paß för två timar sedan, med et Fruntimer, som kom alla afsnar för at hålsa på honom. - - -
 Swart hafwa de farit? - - Det wet jag intet: men så mycket jag kan förstå, så hafwa de farit til Paris. - - Så mycket bättre, de låra då wiserligen intet hinna undan of. Swarpå de gingo sin wäg, och jag utur mitt gömställe, deråst jag just intet satt så mycket wäl. På det sättet blef jag frälsad utur en olycka, igenom et medel, som jag hwarken kunnat tänka på eller wärkstält wid något annat tilfälle än detta.

Min wård, som war en mycket höflig och hederlig man, lämnade Suzette underrättelse om alt hwad som hade hänt, samt förbödd henne tillika at intet komma til mig, förån han sjelf låtit heyne weta, när hon skulle så komma. Han rådde mig äfwen til, at intet längre bo qwar hos honom; men som jag swarade, at jag intet wiste hwar jag skulle taga wägen; ty gaf han mig et bref til en sin Bror, som bodde i *Fauxbourg St. Antoin*. Han berättade mig, at denne hade en mycket stor Trädgård, som gick ut åt Landet til, igenom hwilken Suzette med all säkerhet kunde komma til mig så ofta hon wille, efter det war omöjligt för någon at följa henne, utan at blifwa sedd. Mot qwällen skyndade jag mig til *Fauxbourg St. Antoin* til hans Bror, som jag war recommenderad til. Det war en rik Bryggare, som tog

mycket wäl emot mig, och gaf mig en wacker Kammare.

Suzette, som min wård hade låtit weta mitt wistande, kom dit litet efter min ditkomst. Den faran jag nyss undansluppit, påminde henne snart hwad wårt afskeds-tagande skulle kosta oss. Min resa blef upskuten til dagen efter. Suzette kom för at följa mig til wägs til *Saint-Germain*. Anteligen måste wi skiljas åt. Men, ack Himmel! Hwilken skilsmåsa! Wi kunde ingendera framföra et ord, wi stannade bägge orörliga. Det syntes som den ena wille taga hjertat ifrån den andra. Jag skyndade mig til Dieppe, der jag träffade flera Passagerare, som endast wäntade på wind, och som för at fördrifwa tiden, roade sig på det aldrabästa sätt i werlden. Jag måste lesiwa som de: hwilket inledde mig i större utgifter, än jag förmodat.

Anteligen fingo wi wind; wi stego om bord, och efter 6 dagars swår öfwerfart anlände wi til London. Som jag intet hade wälgt mig något wist ställe at wistas på, så fölgde jag med några af de resande, som jag hade fattat måsta tycke före. De gingo ner til et mycket berömt Wårdshus uti *Hay-market*. Wi gjorde der en tämmelig god aftron-måltid. Jag frågade Wården dagen efter huru mycket han tog för måltiden? Han swarade mig på elak Fransyska, det är intet mycket dyrt, tio *Schellins*. Hwad! frågade jag med förundran. Tio She-

Shelins! Jag läser då intet få den äran at bo längre hos Er. Jag är intet så rik, at jag har råd at äta up för en Guinée om dagen. *»»* J hafwen rätt at göra, som Er behagar; jag är alltid nögd om jag kan tjena Er. *»»»* J kunnen wäl tjena mig, om J kunnen skaffa mig uti Pension hos någon hederlig Borgare, som förstår Fransyskan, och der jag kan få Mat och Kammare.

Jag går straxt: swarade han: i sjelfwa wärfet geck han och bort, samt kom tillbaka efter en half tima. Hwaruppå jag fölgde honom en femtio steg, der han geck in uti et mycket snygt hus, och sedan han hade mumlat 5, 6 ord, som jag intet förstod, presenterade han mig för mina nya Wärdinnor, och geck sin wäg. Jag fant dem straxt mycket älskansvärda; den ena hette *Miss Betsy*, och den andra *Mis Mith*. *Miss Betsy* war brunette; qwick och retande. *Mis Mith* war blonde, mera öm och intagande, de kunde bägge två wara wid påh trettio två år. Men deras första ungdoms skönhet hade aldeles intet kunnat gjordt någon tillökning på deras behagligheter. Det gifwes wißa skönheter, som aldrig förändra sig. Något, jag wet intet hwad för godt, och upriktigt lysar i deras ansigte, och får aldrig ånde. En annan än jag hade aldrig sett dem straffad, om han intet warit äfwen så intagen som jag i min *Suzette*.

De

De berättade mig at deras Föräldrar woro Franke flygtingar. Men som intet hade för sina Landsmän det hatet, som olika tankesätt ej sällan söda utaf sig. En och samma olycka hade förenat dem, och gjordt dem til wänner. De woro upwårte tillsammans: deras wänskap tiltog med åldren, och de lefde tillsammans i den aldtra fullkomligaste förening. Det enda som kunde wäckta någon oenighet, war deras inbördes tåflan at öfwerträffa hwarandra i wänskapen.

Dagen som Posten gick til Paris, skref jag åttkilliga bref, jag frågade dem på huru lång tid man kunde få swar derifrån? De swarade på tio dygn, och ibland ännu mer, när det är motwind. Detta swaret oroade mig mycket: jag hade hwarcken penningar eller Linne. Sedan min första Lounge blef betalt, hade jag intet mera öfrigt, än en half guinée. Jag war på det högsta bekymrad: mina wår-dinnor blefwo det wäl warh, men de woro för mycket granlaga för at fråga mig ordsaken der til. Men som de wäl sågo at jag intet kunde wara utan Linklåder, ty tog Miss Betsy, den qwickaste ibland dem til ordet för at fråga mig om jag intet hade några saker på Tullen.

Jag swarade henne, at som jag war i o-wisshet om hwar jag skulle komma at wistas, så hade jag förbudt mitt folk, at intet skicka mig någon ting för än jag först skrifwit dem til,

til, och at jag wäntade hwad jag behöfde, til-
lika med swaret på mitt bref. Men då Post-
dagen kom, och de fingo se at der intet war nå-
got bref til mig, kom hon på stunden, för at
tilbjuda sig at låta göra Linne åt mig. Det är
en ting, som alltid kan brukas, sade hon, och
det är intet dyrare här, än annorstädes. Jag
tackade henne för sitt hederliga tilbud, och swa-
rade, at jag wäl ännu skulle wänta. Hon gis-
sade ordsaken til mitt afflag; men hon lätt in-
tet des mindre göra alt hwad jag kunde behöf-
wa, och fant jag det liggande på mitt bord
några dagar derefter. Jag blef mycket rörd
öfwer en sådan godhet. Men jag blef intet des
mindre bekymrad här öfwer; ty det skulle beta-
las, och jag ägde icke penningar; änteligen geck
jag ner för at tacka dem, och frågade jag hwad
alt detta kostade? De swarade at arbetaren
intet hade gifwit räkning ifrån sig, och at för
öfrigt det intet war något, som hastade. Jag
tordes ej heller sjelf skynda derpå, utan geck
ganstka nögd min wäg.

De älskanswärda Glickorna nyttjade alla
utwägar för at få weta om jag war i behof af
penningar; och så snart de hade fått weta, at
jag det war, så fant jag på min Bureau en li-
ten Bourse uti hwilken woro tio Guinéer. Jag
måste bekänna, at uti dylika händelser hade jag
intet kunnat hindrat mig ifrån at fatta någon
liten egen kärlek för min person, men minnet
af

af Suzette straffade mig genast, detföre lått jag dem taga igen sina penningar! Allt det Guld som fins uti Peru skal aldrig kunna förmå mig at vara otrogen. Jag wille håldre dö uti den största fattigdom. Jag tog pungen för at skunda mig at få gifwa dem honom tillbaka. De fruktade at hafwa förolämpat min laggränhet i denna delen: de syntes mig så rörda och beswekta öfwer mitt afflag, och bad mig så mycket om förlåtelse, at jag intet kunde hindra mig ifrån at på nytt emottaga denna tjensten af dem. Det drögde intet länge för än jag blef öfvertygad, at deras medlidande war den enda driffjädern til detta hedertliga upförande å deras sida och således intet hwad jag i början tänkte.

I medlertid war det sex weckor, som jag warit i London. Posten hade gått fyra gånger ifrån Paris utan at jag haft något bref. Jag war stadd i den grymnaste ångslan, som intet blef annat än ökad i en hel månads tid, efter jag intet feck något. Mina öma, mina ålskanswärda Wårdinnor fördubblade alt mer och mer deras omsorg för mig. Ju olyckligare jag war, ju mer tycktes jag förtjena deras ömhet. Deras godhet rörde ännu mera mitt hjerta, och deras ömhet ökade mina bekymmer. Min tacksamhet war i sin högd, men deras godhet war utan gränser.

Jag war i det aldrabedröfligaste tilstånd:
hwar

hvar hade Suzette tagit vägen? Hwad hade det wäl kunnat händt henne? Kunde wäl Suzette wara otrogen? Hwilken gruslig misstank! Min kropp hade knapt tillräckelig styrka at hålla min själ innom sig. Mitt sönderkrossade hjerta föll i et slags raserie. En minuts sömn följde på min ångslan; den war ännu mera grym: de fäseligaste bilder upwakte mig med förkräckelse. Jag tyckte jag såg Suzette för minna ögon fyllborda sin trolöshet. Jag ropade henne, Suzette! Uck! Grymma Suzette! Om hon kommit, hade jag riswit henne i stycken; men nej, et af hennes ögnakast hade snart fört mig til mig sjelf. Den minsta ihogkomst af hennes kärlek, gaf mig snart andra tankar.

Mitt hjerta är intet förändrat, hwarföre skulle då ditt wara det? Gade jag som oftast til mig sjelf. Mina mistankar äro ej annat än brottliga. Men min ånger ökar min ömhet. Jag lefde i tre månader i detta olyckliga tillstånd. Anteligen seck jag et bref ifrån Suzette. Jag tordes knapt tro mina ögon, jag hade redan låst igenom det fyra gånger, innan jag wiste et ord af hwad det innehölt: hon berättade mig at hon hade fått alla mina bref, undantagandes det första, som war det enda jag hade lagt min adress inuti, hwilket war ordsaken at hon intet kunnat skrifwa mig til, eller med säkerhet skicka mig hwarcken penningar eller saker.

Här är ordsaken, som hindrat mitt första brefs framkomst.

Det är i London, som uti Paris et slags små Post-Contoir til deras tjenst, som bo för långt ifrån Posten, men som betala en styfwer för hwart bref, och som jag första dagen skref en myckenhet til mina wänner, hwar ibland jag anmodade några af dem at hålsa min Sader, så lämnade jag alla breswen jämte en styfwer för hwart och et til pigan i huset, som utgjorde en liten summa för henne, hwilken hon behölt för sig, och kastade mina bref på elden, och som jag war öfvertygad, at Suzette och alla dem jag skrifwit til hade fått mina första bref jämte min adresse, så hade jag sedermera, jag wet intet af hwad händelse, intet vidare skrifwit dem til.

Lyckligt wis skref jag til et Fruntimmer, som jag ibland de andra hade glömt, jag bad henne at hon änteligen skulle gifwa mig någon underrättelse om Suzette, och efter jag förut intet hade skrifwit henne til, ty skickade jag henne min adresse. Så snart hon hade fått mitt bref, skyndade hon sig til Suzette, som hon fants aldeles tröstlös öfwer et bref, som hon nyh fått genom en af de wanliga bresbårarne, och som intet hade varit skrifwit wid något särdeles godt tilfälle.

Suzette trodde at jag aldeles blifwit yr i hufwudet; men likwäl så snart hon wiste hwart hon skulle skicka mina saker; öfwersände hon dem,

Dem, jämte en wäxel. Jag betalste mina Wårdinnor, och försäkrade dem på det högsta om min tacksamhet.

Suzette, som intet skrifwit mig til på tre månader, skickade mig bref med hwar Courier på hela tio sidorna. Hon wille anteligen komma efter mig der jag war. Jag hade önskat det alltid så högt som hon, om jag intet sett förut, hwad det skulle kosta oss, at bägge lefwa i England. Hon nödgade mig på det högsta, och jag afwände det alltid under åtskilliga förwändningar. Anteligen började hon på sin sida at hysa några misstankar, hon sökte intet til at dölja dem för mig. Hon skref mig til at det breswit jag seck skulle blifwa det sista, och at hon intet ärnade blifwa qwar längre i Paris, än tills hon hade fått ställa i ordning sina saker, och lagat til sin resa. Jag kände henne för wäl för at behöfwa twista på, at hon intet i det fallet skulle göra, som hon sade. Det war intet mer än en utwäg, at kunna förekomma hennes upsåt. Det war at resa emot henne. Jag sade til mina Wårdinnor, det jag war nödsakad at fara til Paris, och at jag skulle komma tillbaka om fjorton dagar. Men jag tog denna gången wägen til Calais, som är den aldra kortaste.

Jag uptänkte til detta mitt förbehawande en list, som jag sedan ofta har ånkrat.

Jag twistade intet på Suzettes kärlek, men
 jag

jag wille ännu hafwa et nytt prof på den samma, och här är det jag upfant hårtill. Jag skref henne til i det samma jag reste ifrån London, det hennes mistankar om min obeständighet, som hon fruktade före, wore aldeles i sanning. Jag war nog hård för at säga, det jag intet älskade henne mer. Jag tog sjelf brefs wet med mig, och lämnade det på Västen, så at det kom tillika med mig til Paris. Jag uppehölt mig några timar i et Wårdshus i *Fauxbourg St. Germain*, för at lämna Västen tid at hinna fram. Då jag trodde at brefsbäraren lämnat det ifrån sig, begaf jag mig på wägen hem; jag klappade sakt på Porten: min Betjent kände intet igen mig. Jag hade gömt mitt hår under en liten Engellsk *Peruque*; en nedsläppter Hatt lämnade mig intet mer än ögonen bara. Jag hade defutom på mig en stor Engellsk *Surtoute* och stora stöflor, som gin- go mer än fyra finger öfwer knäet.

Han wille aldeles intet släppa mig in, för än jag gaf mig tillkänna. Han gaf til et rop, men jag hade honom at tuga. Uck! Herre, sade han, hwad J lären finna Frun bedröfwad! Hon har fått et bref ifrån Er, för två timar sedan: Hon wille taga listwet af sig, om jag och min hustru intet hade hindrat henne. Jag kan intet se hwad som kunnat göra henne så tröstlös, om J intet skrifwit henne til, at J war död. Med all den otålighet jag afhörde
hans

hans berättelse, kunde jag ändå intet hindra mig ifrån at skratta åt hans elaka skämt. Jag bad honom släppa mig in uti et Cabinette, utur hwilket jag kunde se in uti Suzetts Kammare, jag öppnade en gardin för en glas dörr. Uck! Himmel, uti hwad tilstånd såg jag henne! Jag påminner mig det ständigt.

Det kärleken sjelf inpräglad uti hjertat, kan det wäl utplånas ur minnet? Hon låg til hållsten nedkastad på en Soffa, lutandes hufvudet emot sin ena hand, och uti den andra hade hon mitt Portraite, på hwilket hon hade sing ögon fästade. Tårarne strömmade utför hennes bröst; hennes utrifna hår dölgde någon del deraf, mitt bref hade fallit för hennes fötter, hon tog och låste igenom det, och föll åter ned på Soffan, sågandes med en röst, som igenom trängde mitt hjerta, Uck! Grymme! Du önskar min död, och du skal blifwa förnögd. Jag kan intet beskriwa det nöjet jag smakade at se mig i en sådan högd wara älskad.

Jag kunde intet uthårda längre at se hennes bedröfwelse. Jag gjorde en rörelse för at komma in, men jag fruktade at jag skulle skräma henne för mycket. Jag tog dertfore det rådet at gå ut och låta anmäla mig, som en Engelsman, som kom för at få tala wid henne. En Engelsman! ropade hon i det hon steg up med häftighet, Skyndandes sig emot mig, som hade stannat i Förmalet: Hwar är han då?

Uck! Herre J kommen ifrån London; J kån-
nen då B . . . hwar är han? Hwad har han
sagt då? Är det då sant, at han intet ålskar
mig mer? Hon hade tagit mig wid armen för
at draga mig in uti sin Kammare. J swaren
mig intet. . . . Det är då sant, . . . at han
ligger för dina fötter, swarade jag, fastandes
mig ner för henne. . . . Uck! Käraste B. . . .
Uck! Käraste Suzette! . . .

Wid de första orden runno mina tårar:
efter en lång skilsmåsa, efter beswår och olyc-
kor, kan man intet emotstå rösten af den man
ålskar: det är intet örat allena, som hör honom,
det är hjertat, som igenkänner den samma.
Detta tillståndet är intet begripeligt för några
andra, än dem som försökt det. Förlåter du
mig, frågade jag henne darrande, den oro jag
föbrordsakat dig? Ja, swarade hon, tryckandes
mig til sitt bröst, den är mig kär, efter den
kunnat tjena at gifwa dig et nytt prof af min
kärlek.

Den öfriga delen af dagen blef använd
til at uprepa och försäkra hwarandra, om det
wi mer än wål wore öfwertygade om förut.
Wi hade för wål fått lära kånna den oro, som
åtföljer olyckan, at vara åtsfide, för at kun-
na öfwertala of at ännu en gång försöka den
samma. Wi wille håldre innesluta of tillsam-
mans, och utan uppehör beklaga of öfwer
wårt öde, än at ännu skiljas åt. Olyckan gör
en

en ännu mera öm, och wår ömhet utgjorde hela wår lycka. Wi utgjöto de angenåma tårar, som de rätta åttfare utwalt framför andra nöjen. Det synes som olyckan skulle wara kärlekens föda: men ödet, som liksom roade sig, at förfölja oss, afwundade oss til och med wåra tårar; innan kort war det icke mer glädjen, som kom dem at rinna; det war förtwiflan.

Wi lefde på detta sättet tillsammans i 6 månader, liksom glömde af den öfriga delen af werlden.

Husbondens gifmildhet bör försäkra honom om betjentens tyfslåtenhet: Jag gaf som oftast min betjent penningar. Carnavals tiden, som tilskundade, war en ordsak, at jag fördubblade hans wanliga del, så at han ofta kom hem drucken. Jag bannade honom, han swarade mig ohöfligt. Suzette straffade honom derföre, med all möjelig saktmodighet.

Tålmodet förgeck mig, så at jag slog honom. Jag såg då efteråt min oförsigtighet, och jag började då at besara det, som sedan har håndt mig; men hans hustru förde honom til mig dagen efter, så ödmjuk och undergiven; han gjorde mig så artiga ursäkter at jag blef aldeles försäkrad om hans upriktighet.

Lika wäl geck denna skjelman, upretad af hånden, och läckad af belöningen at finna den Stats-Betjenten, som warit anbefalt at låta arrestera mig. Han sade honom at för en belö-

ning af tio Louis d'ors, så skulle han säga honom, hvar jag wistades. Han gaf honom fem, och låst Wade honom de andra fem, sedan saken wore gjord. Den nedriga Betjenten för-rådde mig således, jag som öfwerhopat honom med godhet, så wäl som hela hans slägt, som jag hade tagit til mig.

Fåfångt inbillar man sig, at med höfligt upförande skaffa sig trogen betjening: Egen nyttan gör dem mer än ofta til förråbare.

Jag blef dagen derpå arresterad uti min fång. Et buller som jag hörde uti en liten Garderobe, som jag hade til Alcove, gjorde at jag wakenade. Jag satte mig up i fången, då en stor Karl öppnade mina gardiner. Hwem frågen J efter, sade jag? Efter Er sjelf swarade han, i det han wille taga mig i kragen. Men jag reste mig så hastigt up at han intet kunde öfwerfalla mig. Jag sprang på honom, och förde hufvudet i glas-dörrn på det lilla Cabinetet. Jag skyndade mig til mitt Mattbord, der jag altid lämnade mina Pistoler. Men uti det samma kom der in fyra andra skålmår, som började öfwerfalla mig. - - Den första, som wägar sig öfwer denna Fauteuillen, så skjuter jag honom för hufvudet; men mycket litet förskräkta öfwer mitt hot, gingo de närmare med en föraktelig mine. Jag sköt et skott, det klickade. Jag satte det andra mot bröstet på den som steg närmast, det klickade lika så. Min skålm-

Skålmiska betjent hade haft den försigtigheten at taga bort fång-krutet. Jag wille skynda mig efter min Wårja, men jag feck intet tid dertill. Jag försvarade mig med Pistolerna.

Men hwad det är swårt at wika för den starkare! Jag blef fasttagen, bunden som en nedrig misfgårningsman, och förd til Fort-Leveque der jag på Befälhafwatens myndighet, som jag förut så illa handterot, blef kastad i fångelse. Jag wille förilära mig. Jag begärte få tala med Waktmästaren; men Fångwaktaren swarade mig utur en ton, som snart satte mig ur den tankan, at fortfara. - - At om jag talte et ord mer derom, så skulle de sätta mig i kedjor. Jag geck då ner i fångelserummet, man war nödsakad at aldeles kröka sig i två delar för at kunna komma in. Jag fant der godt sällskap. Den första ibland dem, som sedan blef rådbråkad, war den namnkunniga *Lescombates* ålskare. Twenne andra som fört in förbjudna waror, och som sedan blefwo förda til Gallererna, och den sjerde war en rymmare, som man läste nåd. Men som intet feck honom för än långt efter min.

En mycket wacker Matt-räck med Guldblommor, som jag hade på mig, gjorde mig något skild ifrån dese olyckliga. De frikallade mig åfwen för en hel hoy höfligheter, som de annars göra de nykomna, undantagandes at berättat mig deras åfwentyr, som de kallade sin

rättegång. Jag måste äfwen gea dem del af min egen, som de syntes blifwa mycket rödda öfwer. Det är en rätt, som den förtrykta dygden äger, äfwen hos de lastfullaste hjertan. Deras medlidande öfwer min olycka påminde mig henne ännu mer, och förökade ännu mer min sorg.

Änteligen hade den bördan jag kände af mina olyckor aldeles gjordt mig för alt widare fånslöds. Hallwa dagen hade gått förbi, som jag förblef i denna belågenhet, då wi fingo höra det fångelsset öpnades. Wi darrade alla, mina Kamrater af fruktan för Lagens fullbordan, och jag af någon slags förhoppning.

Efter et förfräckeligt buller af nycklar och reglar, kom Fångwaktaren in, åtfölgd af en gammal hederlig Subbe, hwars utseende röjde et slags höghet, som liknade en stråle af sjelfwa Majestätet. Sedan han gjordt mina Kamrater en förmaning wände han sig til mig, med en så öm röst, at han trångde sig in uti själen på mig. Jag wet, sade han, at våra olyckor intet altid äro et straff för våra fel.

Wi woro i sanning rätt lyckliga om de Kunde lära oss at förekomma dem i tid. Det är en fördel, som Förshynen intet gifwer några andra än dem, som han i synnerhet älskar; man måste således hwarcken sätta sig deremot eller låta modet falla. En stor själ bewisar Förshynens wärk; det är blott när man sätter sig öfwer

wer sina olyckor, at man drager til sig hans upmärksamhet, och förtjenar hans bistånd. Jag twiflar intet på at han intet snart lærer gifwa Er det, fortfar han, stigandes närmare til mig för at gifwa mig et litet papper, uti hwilket utan twifwel war penningar. Jag sade honom at jag intet behöfde något, men at det han sagt hade warit mig til mycken tröst.

Så snart han hade gått bort, sade mina kamrater mig, at han kom tre gånger i weckan, och at han gaf tjugu styfwer åt war fånge; och at jag intet på det sättet skulle neka at tagga emot det han bjöd mig, och at om jag sjelf intet behöfde, så skulle de wäl tagga emot det. Jag wille låta dem förstå hwad det skulle kosta på mig. - - - Men de swarade mig på et sätt, som nog gaf mig tillkänna, det jag intet skulle göra något widare motstånd, om jag wille behålla deras wälwilja. Jag behöfde den: der war intet frågan om rang och titul, wi woro alla lika; för hwar ädelmodig menniska som kom, gömde jag mitt ansigte med ena handen, och med ödmjukhet uträkte den andra, för at tagga emot allmosor, som jag lämnade åt mina kamrater, så snart de gått ifrån of. Jag lefde alla dagar i denna belågenhet. Men jag kände med mera gruslighet Suzettes oro än min.

Hon hade waknat wid det första bullret Stads-Betjeningen gjorde; men hon hade dånat utaf, så at hon lyckligt-wis slapp til at se,

huru hårdt och nedrigt jag blef handterad: hennes kärlek för mig, som utgjorde all min sällhet, blef i det ögnablecket hennes olycka. Jag öfverhopade henne med mina olyckor, utan hopp at kunna på annat sätt godtgöra hennes lidande, än genom min ömhet, som ändå intet war tillräckelig at swara mot hennes.

Under dessa bedröfweliga tankar, seck jag höra yttra dörren på fångellet öppnas, jag fruktade at det ännu skulle wara någon medlidande människa; men det war Fångwaktaren: han bad mig följa sig: jag fölgde honom til dörren på fångellet, han sade at jag kunde gå up uti Waktmästarens rum, för at tala wid någon som frågte efter mig. Ah! hwilken glädje! det war Suzette: jag seck låf til at omfamna henne, och trodde i det samma alla mina olyckor slutade. Wi gingo emedlertid uti et annat rum, som hon hade utsedt för mig.

Hon hade hederligen betalt Waktmästarena: desse uslingar, som några timar förut dragit mig i fångellet och hotat mig med järn och fedjor, förde mig nu med all wördnad i werlden; de kallade mig för deras Baron, deras Capitaine, och til och med deras Herre.

Efter tusende ömma kärleks betygelser, frågade jag henne huru hon har kunnat skaffa mig utur det stygga fångellet der jag satt? Du wet, swarade hon käraste de B - - at jag i förstone intet kunde uthårda at se den grymma händelsen

sen som stlilde of åt; jag dånade åldeles utaf. Sedan jag kommit mig före, skondade jag mig dit man hade fört dig, men föreställ dig huru dan min ångslan blef, då jag feck höra det du war kastad i fångelse, och at jag intet kunde få se dig! jag tog det rådet at gå och tala wid Lieutenant de Police, denna Herren tog emot mig med mycken godhet och betygade intet litet sin förundran öfwer det jag berättade; det gafs mig på synden befallning, at du skulle släppas ur fångellet. Han kallade då in Stads-betjenten, som haft ordres at arrestera dig, han gaf honom en sirång förebräelse för sitt upförande. Denne beropade sig på at du hade satt dig emot Konungens befallning; Jag försäkrade dem at jag hade fått weta, at det warit de som först öfwerfallit dig. Han kunde intet neta härtil, och Lieutenant de Police befalte honom, at lämna dig all slags frihet i den arrest, och at åfwen sjelf begifwa sig dit tils vidare ordres.

Hör Suzette, sade jag, et ådelt finne glömmet alltid andras oförrätter: det förlåter gärna: hånnden finner intet rum i sådana hjertan. Jag kan intet säga om denna känslan kommer af något slags högmod, eller af et medfödt ådelmod; men den må åga sitt ursprung af hwad den wil, åskar hon alltid det som år godt. Tilfallet at tunna utöfwa den, år mera sällsynt at finna åp man tror, och straffet at man in-

tet

tet fullgjordt den samma då man kunnat, be-
 står deruti, at man intet mer finner låglighet
 dertil. Låt of nu nyttja detta: låt of gå tilba-
 ka til Domaren, jag känner honom, denna
 gårningen skal ännu mera väcka hans medli-
 dande. Den karken kan vara honom nödig,
 och det är et medel, at wisa honom din årtän-
 sla. Denna tankan war för mycket uti Suzettes
 smak för at kunna få hennes afflag. Hon skyn-
 dade sig tillbaka för at berätta det Stads-
 betjenten war fri. Han tackade of med et ånger-
 fullt utseende. Dygden har alltid sin belöning.
 Denna ädelmodiga gårningen utspredde i min
 själ en tillfredsställelse, som borttog minnet af
 alla mina besvärligheter. En enda god går-
 ning, en enda känsla af dygd och menflighet,
 väcker i själen en större wällust än alla lifwets
 nöjen tilhopa.

Suzette frågade mig om det intet wore mö-
 jeligt at kunna beweka min Fader? Jag swa-
 rade at jag intet wågade hoppas det så snart;
 mitt swar gjorde, at hon tog emot en bedraga-
 res tilbud, som sade sig vara god wån med
 Ministern, så at han smickrade sig kunna af e-
 gen magt och utan min Fader, återkalla den
 utgifna befallningen. Men denne bedragaren
 wille först hafwa fyratio Louis d'ors. Suzette
 sålde på två dagar alt hwad hon ägde för at
 kunna få denna summan. Han for på stund
 den til Versailles, hwarifrån han skulle komma
 sam

samma afton med ordres om min befrielse; men den bedragaren kom intet mer tillbaka.

Suzette hade gjordt alt detta utan at säga mig til, efter hon tänkte at göra mig en surprise dermed. Hon war den dagen emot wanligheten så glad, at jag föll i stor förundran deröfwer; men emot afton blef hon ganska orolig: Jag blef det warse; och frågade henne ordsaken dertil? Men hon satte sig aldeles emot at säga mig det. Anteligen kom timan då wi skulle skiljas åt. Hon geck ifrån mig med en skyndsamhet, som jag intet kunde utgrunda ordsaken til, efter det war intet möjligt för mig at kunna mistänka henne. Dagen efter då hon kom til mig, war hon ännu oroligare; jag frågade henne ordsaken til hennes oro? Hon wille i det längsta intet säga mig det, men som jag på det högsta nödgade henne, ty måste hon bekänna altsammans. I den fruktan hon war, hade hon sprungit dit han bodde, der man sade henne, at han om morgonen tagit med sig alla sina saker och flyttat derifrån.

Denna obetänksamhet lämnade of intet någon annan hjelp öfrig, än at sälja det lilla wi ägde öfrigt af våra små saker, men denna swaga hjälpen förslog intet långt til våra behof, och några dagar efter funno wi of i den yttersta belägenhet. Swem skulle wäl kunna föreställa sig, at wi i den största och grusligaste

sie fattigdom, kände ännu den häftigaste och ömaste kärlek?

Ömma hjertan, det är för Er jag tecknar denna målningen, af den största kärlek och det hårdaste lidande; Måttén I blifwa rörda af mina olyckor, men aldrig sjelfwa få årfara dem, eller ock om Himmelen i sin vrede låter dem öfvergå Er, at han då tillika gifwer Er et hjerta, sådant som Suzettes för at dela dem med Er. Ack! Suzette! Suzette! Min själ ropar dig tillbaka, wänta, ack! wänta, hon kommer för at följa din. - - -

Ack! wänta min Läsare, låt mig få afstå från mina mer än billiga tårar: det är den enda tröst, som är mig öfrig. - - - Suzette satte sig at Brodera, men wi behöfde någon ting til at börja med. Hon hade intet mera öfrigt af sina Jouveler, än en liten aff af Granat, som mitt Portraite låg uti, infattat i Diamanter: I början af vår undergång hade Suzette sålt alla sina Jouveler, och alla sina kläder utan minsta oro, men detta sista öfrigt blef för henne det swåraste af alla. Antelligen måste man öfversätta sig dertill. Mitt Portraite blef uptagit utur den lilla affen, och intagt uti Senecas bok om fördrag för Rikedomar. Af pennin-garne för den lilla affen köpte Suzette två alnar Kammarduk och trå. Sedan började wi arbeta, ty jag hade sjelf lärt at Brodera.

Det war i tre månaders tid wi utstodo den
aldra

aldra grusweligaste fattigdom och fångenskap, ty Suzette delade i alla delar med mig mitt öde och min fångenskap. Då hennes dygd drog öf utur den samma. Ehuruwäl man säger at wår tids förderfwade seder, gör at man hysar mistroende til dygden, så blifwer hon alltid, om intet så hastigt, dock med tiden belönt.

Suzette geff en dag in uti min arrest, med et bröd och någon annan mat, hwarföre hon sålt et par Manchetter. Utan för arresten tråsfade hon en Financier, som warit inne för at släppa ut en af sina skuldenärer, om hvars öf förmögenhet at kunna betala sin skuld han blifwit underrättad. Suzette ehuru illa klådd hon war, gjorde ändå på Financien det håstigaste intröck. Han geff tillbakares in uti arresten för at weta hwem hon war. Man sade honom någon del af wåra olyckor, så wäl som huru högt hon war mig tilgifsven. Men det afhölt honom intet. Han frågade hwar hon bodde? De swarade at hon bodde några steg derifrån hos en Tobaks-Handlare uti sjerde wåningen. Dagen efter geff han dit. Han kunde knapt komma in uti et litet Cabinette, dit Suzette tagit sin tilflykt. Efter han såg at hon föll i mycken förundran, då han steg in, ty tog han på stund til ordet och sade, man har sagt mig mademoiselle, at J syn alt för wackra Manchetter; det skulle wara mig rätt kårt at så köpa några af dem. Man har illa underrättat Er swara-

de

de Suzette, alla de jag hitintills gjordt äro ganfka allmänna, och altsför ringa at kunna brukas af en sådan Herre som J - - - men Mademoiselle, kan jag intet få låf at se dem sådane som de äro? Suzette kunde intet neka honom hans begäran. Han berömde dem på det högsta, och bad henne at göra honom sex par andra, samt låfswade at betala dem lika som de förra; och utan at pruta gaf han henne sex Louis d'ors. Suzette, som wäl såg at man försökte henne, swarade rännande, at de Manchetterna wore et arbete på åtta dagar, hwarföre hon intet kunde taga mer än tolf Livres för dem, och om J intet weten det, så är det min skyldighet at underrätta Er derom.

Financien wille fortifara at försäkra henne, det han ågde bättre råd än någon annan at betala dem; men Suzette geck sin wäg ut och lämnade honom allena i rummet, sågandes til sin Wårdinna, då hon geck neder, at hon skulle gå up för at låta igen dören.

Suzette war intet försigtig, för at åga det nöjet at synas warat: hon sade mig intet et ord om alt det som hade händt. Dagen efter feck hon et bref ifrån samma Herre, som hon skickade tillbaka utan at låfat. Han sökte flera dagar lågenhet at kunna få tala wid henne. Men hon undwek med sådan försiktighet alla tilfällen dertil, at han til slutet började mig trösta om sin framgång. Hans kärlek för Suzette,

zette, förvandlades uti wördnad för hennes person: det är den sidsa utwägen denne böjelsen gemenligen plägar taga uti et dygdigt hjerta.

Denna känslan bibehåller ännu sin första liflighet, men den förenas med den wördnad, som allena är dygdens belöning. Man berömmar mer förstånd och stickelighet, och man beundrar dem äfwen då man föraktar dem.

Financien tog et beslut wärdigt det ädelmodiga tankesätt, hwarföre han war känd. Han kom sjelf til mig. Suzette war hos mig; hon rådnade då hon såg at han kom in, och wisade något slags misnöje, som han blef warse. War försäkrad Mademoiselle, sade han, at det intet mer är det första intryck I gjorde på mig som fört mig hit. Samma tankesätt, men et mera wärdigt är ordsaken til min hitkomst: Er skönhet gjorde Er första seger, men Er dygd allena skal hådan efter förtjena all min wördnad: och I min Herre, sade han, wändandes sig til mig, för hwars person Mademoiselles wänskap har gifwit mig de bästa tankar, tillåt mig at tjena Er i alt hwad jag kan: jag heter C - - mitt namn torde wara nog för at gifwa Er tillkänna, at lyckan har satt mig i stånd at kunna tjena Er, om I wisjen tillåta mig den äran. Ert afflag skulle wara mig på det högsta ofkört.

Jag hade stannat orörlig wid en så oförwäntad höflighet: jag wiste intet hwad anledning

D.

ning

ning han ågde dertill, och ännu mindre hwad jag skulle svara. Jag såg på Suzette, hon war ännu mera förwirrad än jag. Herr C - - såg war bestörtning och frågade mig om hon intet talt om honom för mig? Jag svarade, nej. Denna tystlåtenhet sade han til Suzette, skulle ännu mera öka min wördnad för Er, om något wore möjligt dertill; hwar uppå han berättade mig allsammans. Hwad det är smittande för en älskare, at höra den man älskar berömmas! Huru ädel är icke en böjelse, när den fäster sig wid et så wärdigt föremål? Den som hwarcken wet, eller welat weta hwad det är at älska kan intet förstå detta språket; man måste känna för at begripa. Herr C - - tykte om sådana tankesätt. Han begärte at få blifwa min wän, och wille, at jag til en försäkran skulle taga emot hans penning-pung: Jag wet sade han, at nu för tiden skulle det snarare wara en ordsak at förlora, än winna honom: men sådane hjertan, som Edra låter intet förderfwa sig af exempel, de äro födda för at sjelfwa gifwa dem.

Jag kände Herr C - - hans goda ryckte war mig en borgen för hans upförande. Jag war färdig at taga emot hans tilbud; men Suzette nekade på det högsta; ty hon fruktade, at det ginge ut på at förleda henne. Kärleken kläder sig i så många skapelser! Herr C - - geff sin wåg wärkeligen orwad af wårt afflag. Då jag

jag påminde mig at han på et annat sätt kunde tjena mig. Herr de B - - hans bror war Intendent i det Landskapet der jag war född: Jag bad honom skrifwa til mitt bästa, för at kunna taga min Fader utur den elaka tankan han byste om mig. Han skref på stunden til sin bror, det aldrabewefeligaste bref; Han lade äfwen til, at han uti alt wille betala all den gåld min Fader påstått, at jag satt mig uti. Suzette bar sjelf brefwet på Påsten. Wi ågde intet för förhoppning, men lika wäl lyckades det.

Lyckligt wis årnade min Fader göra en liten wäg, som skulle gå ifrån den stora Landswägen til en liten gård på Landet, som utgjorde allt hans nöje. Intendenten läfwade at låta göra honom på allmän bekostnad, flera hade redan talt til mitt bästa; och kanske wäl kunnat råra honom, om intet hans egennyttiga gjordt honom beständig i sin föresats. Det war åtta dagar sedan brefwet bles affickat, så at wi intet mer wäntade något swar, då man kom för at säga mig at det war någon, som frågade efter mig i Waktmästarens rum. Jag fruktade hwar minut det man skulle komma med någon ny befallning, för at låta sätta mig på något arbets-hus. Jag nekade at gå ned, utan swarade, at de som hade at tala wid mig kunde komma up; men man kom tilbakars för at säga, at jag måste gå ned efter det war min Fader. Wid det namnet stelnade all min blod.

Jag trodde säkert at min wiså undergång war för handen. Uteligen måste jag gå ned: hela min kropp darrade. Jag kastade mig på knå. Han uplyste och omfamnade mig med mycken godhet; men det gjorde mig intet säkert. Jag kände honom för wål, at kunna lita derpå, innan han läswade mig på sin heder, som jag wiste war tryggelig: Han försåkrade mig åfwen det han war rätt ond öfwer, at han låtit förleda sig af den nedriga V. - - Han läswade at hämnas för det han bedragit honom. Jag swarade, det wår hämd war förekommen af hans olycka, efter man funnit honom owärdig den ringa syfla han innehade, så at man tagit den ifrån honom, och at han warit nödsakad at fara öfwer til Indien som Soldat. - -

Än Er käresta? Man har sagt mig mycket godt om henne. Jag kommer nu ifrån Herr C - - som på det högsta berömde henne. Det skulle wara mig kårt at se henne, efter jag wet at hon är här: gå och bed henne komma ner. Jag skyndade mig til Suzette. Hon war stadd i den håftigaste oro. Din Far! hwar är han? Gade hon. Si här är han, swarade min Fader: Han omfamnade henne, och sade henne en hel hop höstigheter. Han begårde midt dag utaf oss. Jag swarade, at wårt lefnads sätt intet war sådant, at wi kunde bjuda honom, hwarutaf jag seck tilfålle, at tala om den stora fattigdom wi utstodo. Han blef intet wida

widare rörd deröfwer; utan gaf mig endast en Louis d'ors, sågandes med en slags betydande ton, si här är för min Middags-måltid.

Så snart den war förbi, geck han bort, försäkrandes mig det han skulle gå til Ministern för at arbeta på min frihet, låswade at komma igen dagen deruppå; hwilket jag intet wågade hoppas. Suzette, som intet kände honom war wiß derpå endast af hans höflighet: Hon war säker, men jag twiflade, då man kom för at säga det min Fader wille tala wid mig. Jag geck straxt ner; J ären fri, sade han, men med et litet förbehåll. J weten at de utgifter jag gjordt för Er wid flera tilfällen, är just intet rätt, at de blifwa för min räkning, och på det jag måtte få min skada betalt, så måstien J gifwa mig et quittance på det året, som jag annars skulle betala til Er, Er inkomst, och at J sägen det J redan tagit ut Ert återstående arf, ända tills J blefwen myndig. Jag kände wäl all den hårdhet detta förbehåll hade med sig. Men jag måste endera göra det, eller taga igen mina kådor.

Jag geck för at lämna Suzette del deraf, som intet kunde föreställa sig et sådant försärande. Inteligen undertecknade jag quittanceet i bågge Fångwaktarens närvaro och blef således fri. Jag begärde som af barmhertighet några Louis d'ors af min Fader; men han swarade, at han intet hade penningar på sig; men

at jag kunde komma til honom dagen efter der han bodde: Jag geck dit, men seck weta, det han varit aften förut klockan sex. Wid pass två timar efter sedan han skildes ifrån mig.

Jag berättade denna bedröfweliga nyheten för Suzette, som föll i en djup förundran deröfwer. Men utan at blifwa oroad; ty ingen ting war mera i stånd at kunna bedröfwa henne: Mitt hjerta war för henne tillräckeligt, det utgjorde hela hennes rikedom. Jag tog min tillflykt til några af mina wänner, som ofta varit hos mig uti min wålgång. Swar och ens öde hade blifwit lyckligt, men icke en gaf mig minsta hjelp. Lyckligt wis träffade wi hederligt Folk, som tog oss uti pension och som intet begårde några pengar för än jag wore i stånd at betala dem. Jag hade tjent dem i början af deras Handel, och det war dem så mycket kärare at kunna gifwa mig detta profwet af deras årkånsla. Suzette och jag arbetade ifrån morgon til aften, och med möda kunde wi ändå hafwa vår nödiga utkomst, då en Munk kom en dag intil oss, som sade at han war anbefalt at tillstålla mig en årsättning af en summa penningar, som en af hans Penitenter på oriktigt sätt hade wunnit af mig på spel. Säfångt biöd jag til at öfwertygga honom at jag intet wiste mig hafwa tappat denna summan. Han swarade at det utan twifwel varit flera gånger, hwaruppå han geck sin wäg, utan at

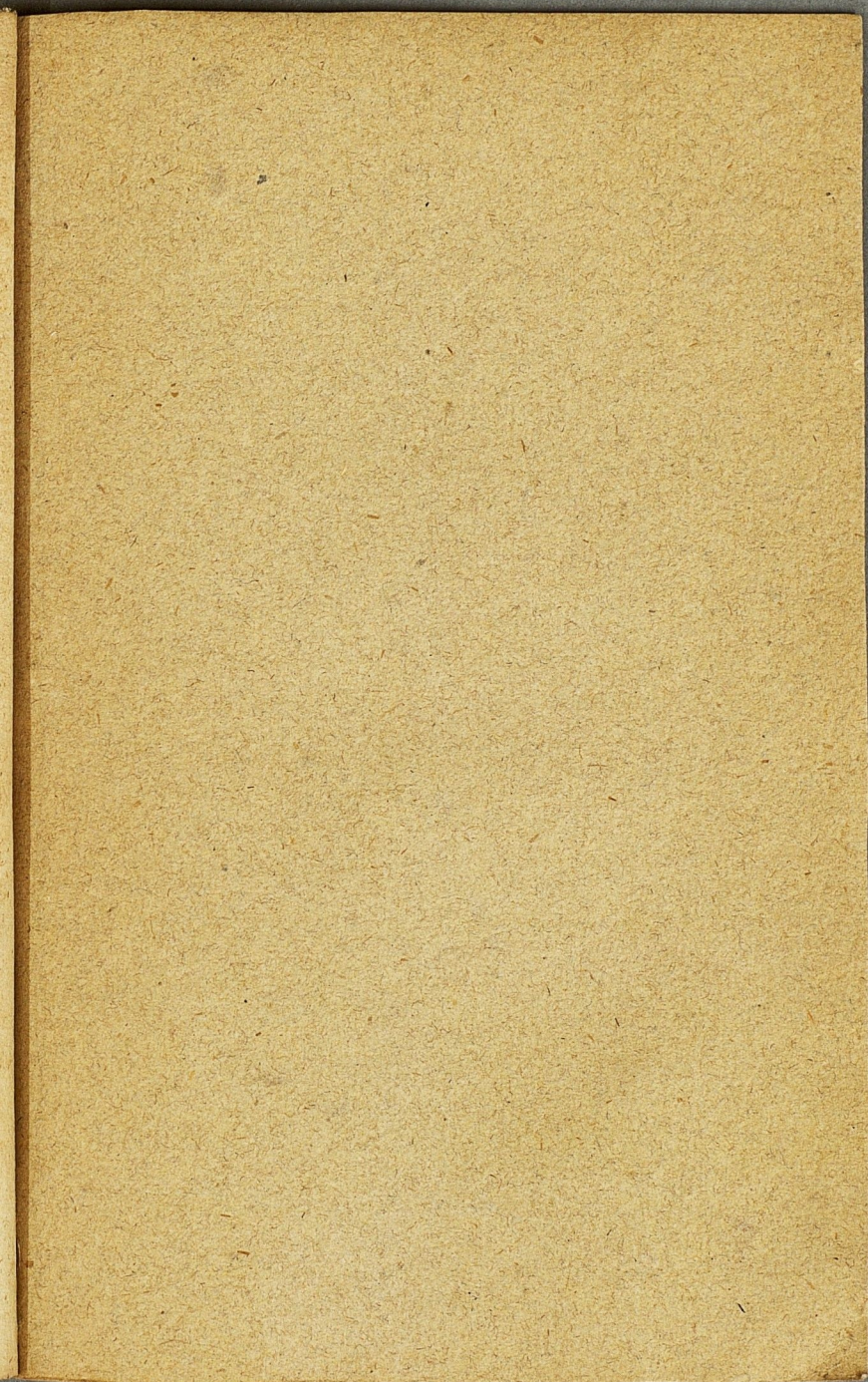
at jag feck vidare uplysning. Jag twiflade intet på at det war et nytt prof af Herr C - - adelmod. Jag gick til honom, för at fråga honom derom, men han försäkrade mig at det aldeles intet varit han, och om det också hade varit, så har jag aldrig fått vidare underrättelse derom. Denna lilla summan tjente oss til en liten hjelp tills den tiden kom, at jag sjelf kunde få mina inkomster. Så snart jag blef ägare derutaf, testamenterade jag allsammans åt Suzette, i fall jag skulle dödt förr än hon.

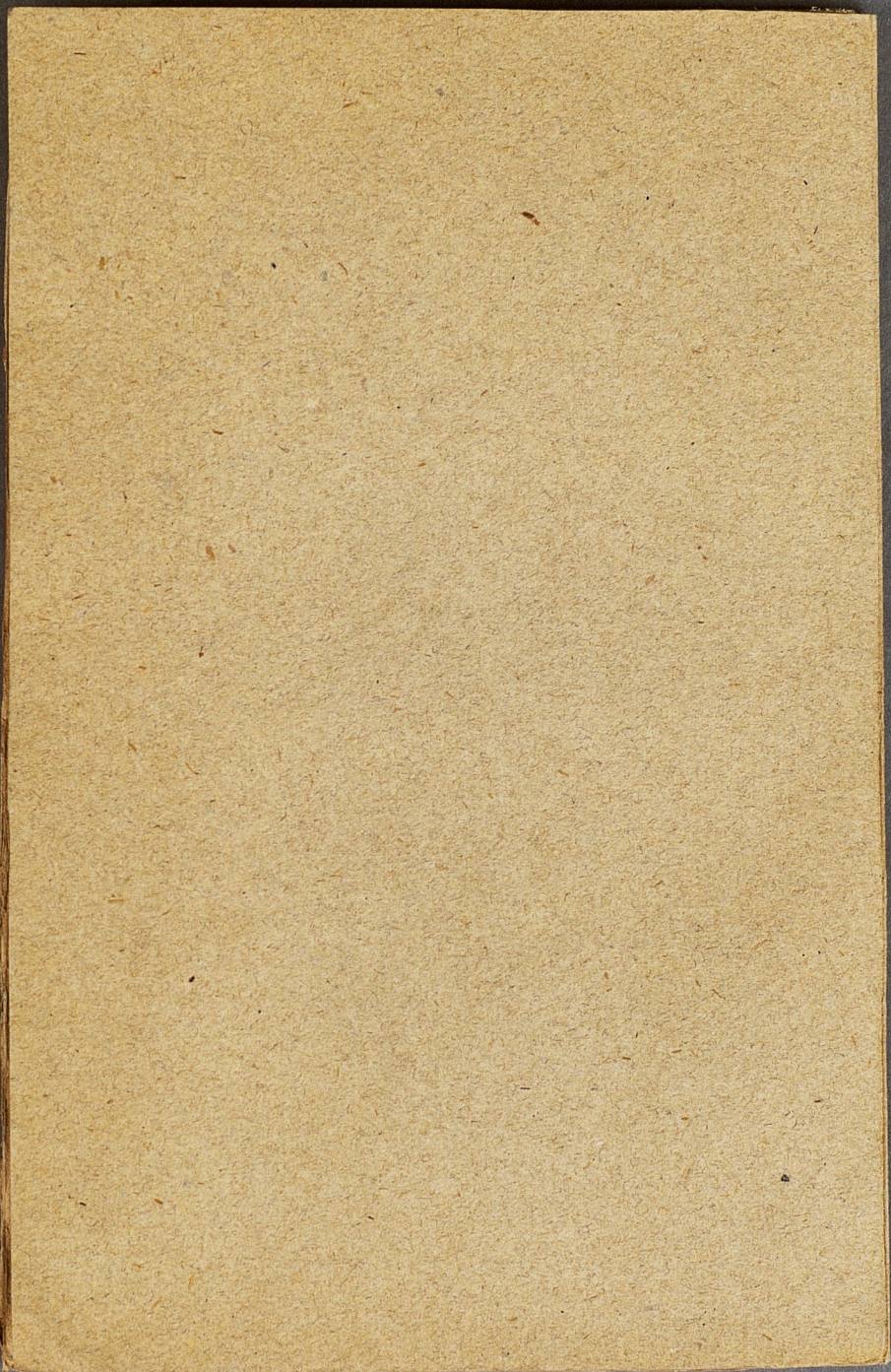
Vi togo igen vårt stilla lefnads-sätt, och fant wi i våra nöjen en förnyad behaglighet, nögd i vår stilla och inskränkta lefnad, tillbrakte wi de lyckligaste dagar; men de warade icke länge. Suzette hade af naturen en swag hålsa. Sorg, bekymmer och fattigdom hade så aldeles utmattat henne at hon blef sjuk; hon blef wäl frisk på någon tid, men sjuknade åter: jag kallade ihop de namnkunnigaste Läkare: de sade alla at hon hade lungsothen och deras tanka slog denna gången intet felt. Hon lefde på detta sättet i två år, ibland wid bättre och ibland wid sämre hålsa. Jag hade låtit ställa min sång i bredd med hennes. Hon tog intet emot det minsta utan af min hand, och jag war intet et ögnableck ifrån henne. En dag, en stund efter, sedan jag hulptit henne at lägga sig, och då jag sjelf årnade taga någon hwila, gaf hon til et håftigt rop: jag skyndade mig at få weta, hwad
som

som felade henne; hon svarade, det hon kände en smärta i hela kroppen, som hon tillföre intet kändt; men at den gick aldeles öfver, så at hon trodde sig kunna få någon sömn: hon bad mig at jag skulle omfamna henne. Jag gjorde det, och stödde mig emot hennes säng, i tanka at soffa. Jag måste för at sjelf få henne dertil, lägga min hand i hennes, jag kände at hon kramade mig hårdt. Jag tog det som et tecken af hennes ömhet, och gjorde det samma tillbaks. Hon tog min hand med håstighet och tryckte den med all sin magt til sitt bröst. Hennes hjerta slog gancka hårdt. - - - Huru ditt hjerta klappar, Suzette, sade jag, på det ömaste rörd - - ja det är de sidsia slagen, - - de äro för dig, - - det käraste jag ägde i werlden. En djup och ånglig suck hindrade henne at fortfara. - - Jag kastade mig utur sängen - - tog ljuset och gick til henne; Åck! Himmel! Suzette war icke mera til - - Suzette war död - - jag slutar, - - alt ting är slutat för mig. - -

Suzettes älskare dog intet af sorg öfver sin förlust, men han förblef henne trogen intil sin död, hwilket är ännu otroligare.

www.books2ebooks.eu